

تلفون نومبروسی : بک اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاحبگیر خاننده ۱۶

آیولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستورولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΘΛΙΒΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ



*'Η Α. Μ. ὁ Καισαροβασιλεὺς Φραγκῖσκος 'Ιωσήφ
μετὰ τοῦ μικροτέρου ὀρφανοῦ τοῦ δολοφονηθέντος διαδόχου.*

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ἀναγνώσατε μίαν ἀκόμη φοράν τὴν ἀποστολικὴν περικοπήν. Προσπαθήσατε ὅμως νὰ ἐμβαθύνετε εἰς τὰς πυκνὰς ἰδέας τῆς. Ἐκάστη λέξις αὐτῆς εἶναι καὶ μία ἰδέα, ἐκάστη φράσις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρηπίς οἰκοδομήματος ὄλου.

Ἐν τούτοις ἡ περικοπή αὕτη ἔχει μίαν κεντρικὴν ἰδέαν, ἣτις εἶναι εὐθύς ἀμέσως καταφανής: Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ὀφείλει νὰ θέτῃ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐκτελέσει τὰ χαρίσματα, δι' ὧν ἐπροικίσθη, φροντίζων πάντοτε, ὅπως χρωματίζῃ αὐτὰ μὲ τὸν ἀρμόζοντα συντελεστήν, ὅστις ἐξαιρεῖ ἀφ' ἐνὸς τὴν ἀρετὴν καὶ καθιστᾷ ταύτην ἀφ' ἐτέρου λυσιτελεῖ καὶ καρποφόρον.

Εἶναι τοῦτο ἀληθές. Ὑπάρχουν ἀρεταί, αἵτινες μεταπίπτουσιν εἰς κενότητος καὶ καταντῶσιν ἐλαττώματα κολάσιμα, λόγῳ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν.

Τί ὠραιότερον τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς συναντιλήψεως, τῆς βοηθείας τῶν πασχόντων; Καὶ ὅμως ἡ εὐγενὴς αὕτη ἀρετὴ, ἡ προωρισμένη τὸ ἔλεος καὶ τὴν συμπάθειαν νὰ διαχύσῃ, παράγει ὄλως ἄλλοῖον ἀποτέλεσμα, ὅταν συνοδεύεται διὰ τῆς ὑπεροψίας, τοῦ ἐπαρμού, τοῦ στόμφου, τῶν δυσκολιῶν καὶ τῆς βραδύτητος. Τότε ἡ ἐλεημοσύνη καθίσταται ὕδρις καὶ ἡ βοήθεια κόλαρος. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος συνιστᾷ:

— Ὁ μεταδιδὸς ἐν ἀπλότῃ, ὁ ἐλεῶν ἐν ἰλαρότῃ.

Τί γλυκύτερον καὶ συμπαθέστερον τῆς ἀγάπης; Καὶ ὅμως τὸ ἐπαινετὸν τοῦτο αἶσθημα κατέρχεται πολλάκις ὄλας τὰς βαθμίδας τῆς ἐκτιμήσεως, καθίσταται τοῦτ' αὐτὸ μισητόν, ὅταν συμμίγνυται μετὰ τῆς ὑποκρισίας, τοῦ ψεύδους ἢ τῶν λοιπῶν ἄλλων ἐπιπλάστων συνθηκῶν. Δι' αὐτὸ ὁ Παῦλος μᾶς διδάσκει:

— Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος.

Ὑπερόχως μέγα εἶναι νὰ διατελῇ τις προϊστάμενος, κορυφή, πρωτοβουλία ἐν τῷ κύκλῳ αὐτοῦ. Αἰσθάνεται τὸ βάρος τῶν καθηκόντων τούτων ὀλιγώτερον ἐπαχθὲς χάρις εἰς τὴν ἐπιφύλασσομένην ἠθικὴν ἰκανοποίησιν καὶ ἀμοιβὴν ὁμοίως καὶ τὸ νὰ εἶναι ἀπλοῦς τροχὸς τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ, λειτουργῶν κανονικῶς καὶ συντελῶν εἰς τὴν συνολικὴν εὐημερίαν. Ἐν τούτοις πόσον φοβερὰ εἶναι τ' ἀποτελέσματα, ὅταν ἀπὸ τοῦ μὲν ἢ ἀπὸ τοῦ δὲ λείψῃ ὁ ζήλος, ἡ ζέσις, ἡ ἐναργὴς ἀντίληψις! Δι' αὐτὸ ὁ διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν προτρέπει:

— Ὁ προϊστάμενος ἐν σπουδῇ... τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί...

Ἀναγνώσατε μίαν ἀκόμη φοράν τὴν ὠραίαν περικοπήν, ἀναγνώσατέ τὴν βραδέως, διότι εἰς ἐκάστην αὐτῆς λέξιν εὐρίσκειται καὶ μία καρποφόρος ἰδέα καὶ ἐξ αὐτῆς θὰ ἀντλήσετε πίστιν, ἀρετὴν καὶ εὐημερίαν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ

Ὑπὸ τὰς πυραυεῖς τοῦ θεοῦ ἀκτίνας, τὸ ἄνθος τῆς γυναικείας καλλονῆς ἀναθάλλει καὶ προβάλλουν διψήφωτα ἐκ τῆς γυναικείας σαρκὸς πέταλα ῥόδων καὶ κρίνων, ἀρχαῖοι νοσταλγοὶ τῆς δρόσου καὶ τοῦ φωτός.

Ὑπὸ τὸν κωσώδη θερινὸν ἥλιον, καθὼς ἠτημένη ἡμίχλη, ἀνασύρονται βαθμηδὸν τὰ ζηλότυπα τῆς περιβολῆς καταπετάσματα ἢ μεταβάλλονται εἰς ἀραχνούφεις πέπλους. Καὶ προέρχονται τότε εἰς τὰς θαλάσσιαις τοῦ ζεφύρου καὶ τοῦ φωτός ἀποκαλυμμένοι θησαυροὶ γραμμῶν, τρυφερότητος καὶ χρωμάτων.

Στέρνα ἀνοικτὰ, αὐχένες γυμνοί, ὠλένας ἀπελευθεροῦν, καὶ μετ' αὐτῶν βραχίονες καὶ σφυρὰ αἰθεροκάλυπτα, διατονισμένα μὲ τὴν ἰδιόζουσαν χάριν, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει νὰ προσδίδῃ ἡ γυναικεία ψυχὴ, εὐρίσκουσι τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπολαύσωσιν εἰς τοὺς ὠκεανούς τοῦ γλαυκοῦ καὶ ν' ἀποκομίσωσιν τὸν φόρον τοῦ σιγηλοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότης προσφέρει εἰς τὸ ὄρατον.

Ἀλλὰ περὶ τὸν γυμνὸν αὐχένα καὶ τὴν ἔξωμον αὐτὴν περιβολὴν ἡ ἀνθρωπίνη πολυπραγμοσύνη εὐρίσκειται διχασμένη. Οἱ μὲν κρούουσι τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου:

— Εἶναι τολμηρὰ, φωνάζουσι διατόρως, ἡ σημερινὴ περιβολὴ τοῦ γυναικείου σώματος: κατηντησε μάλιστα νὰ μὴ εἶναι οὔτε περιβολὴ κἄν, ἀφοῦ ἡ ἀφίνει γυμνὸν ἢ προδίδει ἡμίγυμνον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς γυναικείας σαρκὸς. Ἡ ἠθικὴ, μὲ τὴν ἀμφίεσιν αὐτὴν τῆς γυναικός, ἣτις βοηθεῖται ἐνόχως καὶ διὰ τῆς ἐπινεύσεως τοῦ συζύγου, τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ κηδεμόνος, λαμβάνει τὸν πρῶτον καὶ τὸν βιρύτατον κόλαρον. Παρῆλθον λοιπὸν ἀνεπιστρέψι οἱ ἀρχαῖοι χρόνοι τῆς σεμνότητος, καθ' οὓς ἡ κόρη ἐπορφυροῦτο, ὅταν ἀντίκρουε τὸν ἄνδρα, καὶ ἐθεώρει αἰσχρὸς τῆς ν' ἀφήσῃ νὰ διαφανῇ τι, καὶ τὸ ἀθώτερον, ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς; Τόσον πολὺ ἐξεφελίσθημεν, ὥστε τὰ ἀγνὰ αὐτὰ ἦθη τῶν πατέρων μας νὰ μᾶς φαίνονται τόσο ἀπομακροσμένα καὶ σχεδὸν μυθικά, καθὼς τὰ παραιμύθια τῆς μάμμης μας; Ἀλλοίμονον! ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ ἢ παραφρονεῖ αὕτη μανία τῆς ἀποκαλύψεως; Ποῦ ἄλλου, παρὰ εἰς τὴν κατασπιλωσιν παντὸς ἱεροῦ καὶ παντὸς ὁσίου, εἰς τὴν ποδοπάτησιν καὶ τῆς στοιχειώδους σεμνότητος;

Αὐτὸς εἶναι ὁ εἰς καταρρέκτης, ὀρμυρὸς καὶ ὀρμητικὸς, τῆς ἀνδρικῆς γνώμης; Ὁ ἕτερος, ἀποτελούμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ γυναικείας φωνῆς, προσπαθεῖ νὰ ἀντίστη:

— Διατί, ἀντὶ ν' ἀνατρέχωμεν εἰς τοὺς ἀτλοῖκους χρόνους τῆς μάμμης μας, νὰ μὴ ριφθῶμεν κἄπως περαιτέρω ἀκόμη; Διατί νὰ σταματῶμεν εἰς τὰς ἰδέας καὶ προλήψεις σκυθρωποῦ καὶ σκαιοῦ μεταίονος, νὰ μὴ φθάνωμεν εἰς τοὺς χρόνους τῆς παιδείας, τῆς εὐπετοῦς ἀρχαιότητος, εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς τὸ γυμνὸν ἦτο θεότης, ἡ δὲ καλλιτεχνία δὲν ἐμόχθη εἰς τὴν διαλλαγὴν τῶν προτύπων τῆς; Εἰσήλθατε εἰς τὰ μουσεῖα, ὅπου ἀναπαύονται τὸν αἰώνιον ὕπνον τῶν τὰ δημιουργήματα τῆς ἀρχαίας σμήλης καὶ τοῦ χρωστήρος τὸ γυμνὸν προβάλλει ἐκεῖ ἀπλοῦν, ἀφελές, ἀπεριττον' πρὸ τῶν μαρμαρίνων αὐτῶν σαρκῶν, αἵτινες, διότι εἶναι περιγλυφοί, δὲν ἔχουν ὀλιγωτέραν ζωὴν, παλμὸν καὶ αἶμα ἐντὸς των, ἢ αἰδώς σας προσεβλήθη; Ἡ ἠθικὴ, ἡ περιφημὸς ἠθικὴ τοῦ σκότους καὶ τοῦ μυστηρίου, μήπως ἐθίγη θανάσιμος καὶ ἐπικινδύνως; Φρονεῖτε ἡ ἀρχαιότης, τῆς ὁποίας οἱ ἐπερχόμενοι αἰῶνες ὀλονὲν ἀποκαλύπτουσι τὴν σοφίαν καὶ τὸ εὐθύφρον, ὅτι ἠπατήθη εἰς τοῦτο καὶ ἔσφαλε τόσο ἀπὸ φυσιολογικῆς ἢ καλαισθητικῆς ἀπόψεως; Εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὴν θὰ σᾶς ἀπαντήσωσιν ἡ ῥόμη τῶν σωμάτων καὶ τὸ ψυχικὸν σφρίγος τῆς ἀρχαιότητος ἀφ' ἐνὸς καὶ τὰ ἀνέφικτα καλλιτεχνικά τῆς δημιουργήματα ἀφ' ἐτέρου. Ἡ ἔχεται τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ νεώτερα γενεὰ τῶν σιδηροθωράκων ἀνδρῶν καὶ τῶν περικαλύπτων δεσποινῶν ἔχει ἠθικὴν ἀνάλογον πρὸς τὸ ποσὸν καὶ τὸν ὄγκον τῆς ἀμφίεσεως;

Αὗται εἶναι αἱ ἀντίθετοι, αἱ ἀλληλοσυγκρουό-

μεναι γνῶμαι καὶ αἱ λέξεις αὗται σχεδὸν πάντοτε ἀκούονται εἰς κάθε συγκέντρωσιν, εὐθύς ὡς κάποια σιληφὺς παρέλθη πρὸ αὐτῆς καὶ τὸ θέμα τῶν θερινῶν ἐξωμίδων θιγῇ.

Ὡς πάντοτε, ἡ συζήτησις προχωρεῖ, ἀλλ' εἰς οὐδὲν καταλήγει: οἱ μὲν καὶ αἱ δὲ μένουσι μὲ τὰς ἰδέας των. Ἀδιάλλακτοι.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἐδιφῶς συναντήσεως τῶν διαφερομένων τούτων γνωμῶν καὶ τὸ ἔδαφος αὐτὸ ἀποκαλύπτεται μέγα εὐθύς ὡς τὸ ζήτημα καταλήλως τεθῇ.

Οὐδεὶς βεβαίως ὑπάρχει τόσο τολμηρὸς καὶ τόσο πεπρωμένος, ὥστε νὰ ἰδρῶσῃ προπαγανδιστικὴ τῆς ἀνηθικότητος σχολήν. Ἡ φοβερὰ αὕτη νόσος γνωρίζει μόνη τῆς νὰ ὀγκοῦται, ὥστε ὀρμηφύτως καὶ οἱ τολμηρότεροι νὰ προβάλλωσι τὰ στήθη των, τὰς ἀρχὰς των, ἑαυτοὺς κωλύματα τῆς προόδου τῆς. Ἡ ἀντίληψις περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἠθικῆς εἶναι τόσο μεγάλη καὶ σύμφυτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ὅσον ἀπεδείχθη αὕτη δημιουργὸς μὲν τοῦ Οἴκου, Ἐστίας δὲ τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης καὶ τῆς πολιτειακῆς εὐρωστίας. Ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ῥίψῃ λίθον κατ' αὐτῆς, θὰ εἶναι ὁ κοινωνικὸς ἀπόβλητος, ὁ μαρὸς καὶ ἐπάρατος ὀλεστήρ. Ἄνευ ἠθικῆς, ἐφαντάσθητε πόλιν, κοινωνίαν, οἰκογένειαν; Οὐδ' αἱ πλέον ἐξημμένα διάνοιαι εἶναι δυνατόν νὰ συλλάβωσι παρόμοιον κατασκευάσμα, ἀφοῦ σκυθρωπαί τινες τῆς ἱστορίας περιοδοί, καθ' ἃς ἡ ἠθικὴ ὑπέστη χαλάρωσιν, ἀποτελοῦσιν ἐρέβη καὶ τέλματα, παρουσιάζουσι δὲ τὰς κοινωνίας των ἐν τῇ εἰδεχθεστέρᾳ πνευματικῇ καὶ ἠθοπλαστικῇ καταπτώσει.

Τί γενναῖον καὶ εὐγενὲς ἐδημιούργει ἡ Ρώμη, ὅταν διηθύθωνον τὰ πάθη τοὺς πατρικίους καὶ τοὺς πληβείους τῆς; Τί μέγα παρήγον οἱ θερμοὶ τῆς Λυκαίνης, ὅταν τὴν ὠραιότητα μετέφερον ἀπὸ τῶν ψυχῶν εἰς τὴν ἐπιδορμίδα καὶ τὴν ἡδονὴν ἀπὸ τῶν πνευμάτων εἰς τὴν κοιλίαν; Περιοδαύσατε τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος τὰ ὄρη τῆς δόξης τῆς δὲν στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἀμμόδους ἐρήμου τῆς διαφθορᾶς. Ὁ γρανίτης, ὁ ὁποῖος διακονεῖ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ σθένος, δὲν ἀπεκρυσταλλώθη, εἰμὴ ἐκ τῆς εὐγενεστέρως συζυγίας τῶν λαμπροτέρων ἀρετῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερέχει ὁ σεβασμὸς τοῦ ἀτόμου πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἀλλὰ τότε διατί νὰ μὴ παταχθῇ ἀπηνῶς ἡ παρατηρουμένη τάσις πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς σαρκός; Διατί νὰ μὴ καταπέση βαρὺς ὁ καταπέτης τῆς κοινῆς περιφρονήσεως κατὰ τῆς γυμνότητος; Ἐδῶ ὑπάρχει κάποιο ὀλισθηρὸν ἐπίπεδον εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν κρίσιν. Ἀπαιτεῖται περισκεψις. Πρωτοῦ ὁ κοινωνιολόγος, ὁ μελετηρὸς ἐξεταστής τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς αἱ κοινωναὶ προάγονται ἢ καταπίπτουσιν, ἐκφέρει τὴν τελευταίαν του λέξιν, ἃς ὀπλίση τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἐρεῦνης του μὲ τοὺς ἰσχυροτέρους φακούς. διὰ νὰ ἴδῃ καὶ τὰ ἀδιόρατα. Ἄς μὴ παραπλανηθῇ ἀπὸ σχέσεις, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται ἐν τῇ ἐπιπολῇ καὶ ἃς εἰσδύσῃ βαθύτερον: εἰς τὰς πηγὰς καὶ τὰς ρίζας. Καὶ τότε ἃς εἴπῃ ποῖαν ἐπίδρασιν ἔχει τὸ γυμνὸν ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ποῖαν ἀναλογίαν παρουσιάζει ἡ ἀνηθικότης πρὸς τὸ ἔξωμον καὶ τὰς φαινομενίδας τῆς ἄλλοτε καὶ τῆς σήμερον.

Ε. Κ. Μ.

ΣΤΙΧΟΙ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἐδῶ νεραϊδοφιλήμα τὸ κάθε κυματάκι,
Ἀρχαῖοι θεοὶ στῆς θάλασσης περνοῦν τῆς στοι-
[χαιωμένες,
Κ' ἐγὼ φτωχὸ ναυτόπουλο θυμᾶμ' ἕνα νησάκι,
Μὲ τῆ; χλωμές του Παναγιῆς καὶ τῆς δαιλῆς παρ-
[θένης.

Παῦλος Νιρβάνας.

Η ΔΕΙΛΙΑ ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ

Κάθε πρᾶξ, εἰς τίς ὁκτώ, ὁ Ὀκτάβιος εὐρίσκειτο εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τοῦ τροχιοδρόμου· ἐπέβαιναν αὐτοῦ, διὰ τὰ διευθυνθῆναι εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἦτο τακτικώτατος.

Ὁρισμένην ὥραν ἐπήγγαζαν εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου εἰργάζετο ὡς λογιστὴς, τὴν αὐτὴν πάντοτε ὥραν ἐγευματίζεν, ἐπιε τὸν καφέ του ἢ ἐξήραχετο εἰς περίπατον, τόσον, ὥστε ὁποῖος ἐγνώριζε τὴν ζωὴν τοῦ Ὀκταβίου, ἤμποροῦσε νὰ κανονίσῃ ἀπ’ αὐτὸν τὸ ὥρολόγιόν του.

Ἦτο ἐπὶ πλέον δειλός. Καίτοι ἦτο οἰκογενειακοῦ πνεύματος, καίτοι θὰ ἤθελε νὰ ἰδρῦσῃ καὶ αὐτὸς οἰκογένειαν, νυμφευόμενος, ἐν τούτοις διέφυγεν ὅλας τὰς εὐκαιρίας, αἱ ὁποῖαι τοῦ παρουσιάζθησαν, διότι ἀκριβῶς δὲν ἐγνώριζε νὰ ἐπωφεληθῆναι ἐξ αὐτῶν.

Ἔμενε λοιπὸν ἄγαμος. Εἰς οὐδένα παρεπινοεῖτο, ἄλλως τε, διὰ τὴν κατάστασίν του. Ἐπεδίδοτο μὲ πολὺν ζῆλον εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε νὰ αὐξήσῃ τὰς σχέσεις του καὶ νὰ σιναΨῇ γνωριμίας.

Συστηματικῶς τὸ ἀπέφευγε. Μὴ θέλων δὲ ἀκόμη νὰ φαίνεται, ὅτι ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὰ πρόσπα, ποῦ συνήντα εἰς τὸν τροχιοδρόμον καθ’ ἑκάστην, εὐθὺς ὡς ἐκάθητο εἰς τὸ κάθισμά του, ἔβγαζεν ἀπὸ τὴν τσέπην τὴν ἐφημερίδα του καὶ δὲν τὴν ἔκλειε παρ’ ὅταν θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου ὄφειλε νὰ κατοβῆ.

Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἤδυνήθη νὰ κόμῃ κατὰ τὴν συνήθειάν του. Παραπλευρῶς του ἦλθε καὶ ἐκάθητο μία νεᾶνις, φέρουσα ἐπὶ τῶν γονάτων δύο μεγάλᾳ πακέτα, τὰ ὁποῖα τὸν ἠμπόδιζον νὰ μετακινήθῃ. Αὐτὸ βέβαιον τὸν ἐστενοχώρησεν, ὅλλ’ ὅταν ἡ νεᾶνις μὲ τὴν μουσικὴν φωνὴν τῆς τοῦ ἐξήτητος συγγνώμην, ἐκείνος ἔσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ μὲ τὸν εὐγενέστερον τρόπον :

— Πῶς ; δεσποινίς. Μὴ ἐνοχλεῖσθε, παρακαλῶ, δόλου.

Ἐπὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἔφερε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς νεᾶνιδος. Ἐξεπλάγη.

Ἡ συνταξιδιώτις του ἦτο θελκτικώτατη. Εἰκοσιδύο ἐτῶν περίπου, μὲ σπιθηροβόλα μάτια, μὲ ἀφθονοὺς κόμην, μὲ γλυκύτατον στόμα, μὲ ἀρμονικὴν παράστημα καὶ μὲ ἔκφρασιν ἐν ταυτῷ σοβαρὰν καὶ προσηγῆ.

Ὁ Ὀκτάβιος ἠσθάνθη εἰς τὴν ψυχὴν του δυνατόν τὸν ἀντίκτυπον τῆς γεινιάσεώς του πρὸς τὴν κολλομένη αὐτὴν· ἐν τούτοις δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν περιεργασθῆναι περισσότερο. Τὸ ἐθεώρει ἀδιακρισίαν δι’ αὐτὸ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξηκολοῦθη τὸ ταξιδίον του.

Ἡ νεᾶνις θὰ κατήραχετο ἓνα σταθμὸν πρὸ τοῦ Ὀκταβίου. Ἐξήτησε πάλιν παρ’ αὐτοῦ συγγνώμην, ἐπῆρε τὰ πακέτα τῆς καὶ κατέβη. Ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἐσκέφθη νὰ ἀνοίξῃ τῶρα τὴν ἐφημερίδα του. Κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου του ἦτο σκυθρωπός.

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς ὁκτώ, εὐρίσκειτο ὁ Ὀκτάβιος εἰς τὸν σταθμὸν του. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐσκέπτετο τὴν ἀγνωστον, τὴν χαριτωμένην νεᾶνίδα, ὅτε ἐκείνη ἐνεφανίσθη.

Ὁ Ὀκτάβιος, καίτοι ἐπανέβλεπεν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἐμεθύμει, ἐν τούτοις ἐταράχθη. Τῆς παρεχώρησε μίαν καλὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ τροχιοδρόμου, καὶ ἡ νεᾶ τοῦ εἶπεν ἐν «σὰς εὐχαριστῶ», συνοδευόμενον μὲ μειδίαμα, ἱκανὸν νὰ σαγητεύσῃ καὶ τὸν δυσκολώτερον ἄνδρα καὶ νὰ τοῦ μεταδώσῃ εἰς τὴν καρδίαν ἄσβεστον φλόγα.

Ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ἀπαθής, τοσοῦτ’ ἂν μᾶλλον ἐταράσσετο καὶ ἠσθάνετο τὴν καρδιά του τρωθεῖσαν, ὅσον συνηνῆται πλέον τακτικώτατα εἰς τὸν τροχιοδρόμον τὴν ἴδιαν ὥραν μὲ τὴν ἴδιαν νεᾶνίδα.

Προσεπάθει νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὸ αἰσθημά του, προσεπάθει νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς προτέρας του ἐξέεις καὶ ν’ ἀνοίξῃ τὴν ἐφημερίδα του. Τὴν ἔβγαζεν ἀπὸ τὴν τσέπην του, τὴν ἤνοιγε, τὴν ἔφερε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ... δὲν τὴν ἐδιάβαζε. Πολλὰς φορές μάλιστα ἐν τῷ ταξιδίῳ του τὴν ἐκορῆται

Ὁ ἔρως πρὸς τὴν ἀγνωστον νεᾶνίδα τὸν εἶχε κυριεύσει κυριολεκτικῶς. Τόσον, ὥστε διηρωτάτο τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Νύκτας ὀλοκλήρους ἔμενον ἀγρυπνίαι, σχεδιάζων ἀποφάσεις, καὶ μίαν, τέλος, νύκτα ἀπεφάσισε, κατανικῶν τὴν δειλίαν του, νὰ δώσῃ γνωριμίαν πρὸς τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ὑπαρξίν, ἢ ὁποῖα τοῦ ἀνέτρεψε τὴν ζωὴν.

Αἰφ’ ἑνὸς τὴν ἐπαύριον παραιτηρεῖ, ὅτι εἰς τὸν τροχιοδρόμον ἡ νεᾶ δὲν ἦτο μόνη. Συνοδευέτο ἀπὸ ἓνα κύριον, τεσσαρακοντούτη περίπου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὠμίλει οικειότατα. Ὁ Ὀκτάβιος πορηκολούθη τὸ ζεῦγος διὰ τοῦ βλέματος καὶ ἡ ζηλαία τὸν κατέτρωγεν.

— Ἡ νεᾶνις εἶναι λοιπὸν νυμφευμένη ; Αὐτὸ τὸν ἐτάραξεν. Ἐκείνο δέ, τὸ ὁποῖον τὸν ἐτάραξε περισσότερο, ἦτο, ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ συνοδός της δὲν κατέβησαν εἰς τὸν συνειθισμένον σταθμὸν τοῦ τροχιοδρόμου, ἀλλ’ εἰς ἐκεῖνον ὅπου κατέβαιναν ὁ Ὀκτάβιος. Ἐκεῖ ὁ Ὀκτάβιος παρετήρησεν, ὅτι ἡ νεᾶνις καὶ ὁ σύζυγος ἐχωρίσθησαν μ’ ἓνα οικειότατον χαιρετισμὸν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ὀκτάβιος δὲν εἶχε γαλήνην εἰς τὸ πνεῦμά του· ματαιῶς προσεπάθει νὰ καταστρώσῃ τοὺς λογιστικοὺς ἰσολογισμοὺς τῶν βιβλίων του· δὲν τὸ κατέρωθεν.

Τὴν ταραχὴν του δὲ αὐτὴν ἠύξησε καὶ τὸ ἐξῆς γεγονός : Ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, βλέπει τὸν σύζυγον νὰ ἐμβραίνῃ εἰς τὸ κατάστημα, νὰ ζητῇ τὸν ἰδιοκτήτην καὶ νὰ ἐμβραίνῃ εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του δωμάτιον. Ἔμειναν ἐκεῖ ἐν ἰδιαιτέρῳ συνεντεύξει περὶ τὸ τέταρτον τῆς ὥρας.

— Τί νὰ τοῦ λέγῃ ; ἐσκέπτετο ὁ Ὀκτάβιος. Καὶ χίλια ὑποψαί εἰστροβιλίζοντο εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ὅταν ἐφυγεν ὁ ἀγνωστός, ὁ καταστηματάρχης ἐκόλλασε τὸν Ὀκτάβιον. Ὁ νέος παρουσιάζθη, τρέμων ὡς ἔνοχος. Ἄλλ’ εὐθὺς ἀνεθάρρυνε, διότι ὁ καταστηματάρχης τὸν ἐξήτησε μίαν ὑπηρεσιακὴν πληροφορίαν. Μόνον ὅταν ἐπλησίαζε νὰ φύγῃ, τοῦ εἶπε μὲ μειδίαμα :

— Βλέπω, ὅτι κάμνεις καὶ κατακτήσεις ; καίεις καρδιές, τὸ κατάλαβες ; Ὁ Ὀκτάβιος κατέβασε τὰ μάτια, δὲν ἀπήνησε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς ὁ Ὀκτάβιος ἔτρωγεν εἰς τὸ συνειθισμένον του ἐστιατόριον, ὅτε βλέπει τὸν σύζυγον νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ πλησιάζῃ τὸν νέον.

— Εἰσθε, τῷ λέγει, ὁ κύριος Ὀκτάβιος ; — Μάλιστα, ἀπήνησεν οὗτος ἐν ταραχῇ. — Χαίρω πολὺ. Εἶμαι ὁ Ἀριστείδης Ριβολέ, ἀπόμαχος, καὶ ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω ἐξηγήσεις τιὰς. Λοιπὸν ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς βλέπετε τακτικὰ εἰς τὸν τροχιοδρόμον μίαν νεᾶν, τὴν ὁποῖαν μάλιστα μίαν ἡμέραν μὲ εἶδετε νὰ συνοδεύω. Θέλω νὰ μάθω ἂν εἰσθε, κύριε, ἐρατευμένους μοῦ τῆς. — Ἀλλὰ... κύριε... βεβαιωθείτε, ὅτι... δὲν... ἐλέγχθη... ; κατῶρθως νὰ ψελλίσῃ ὁ Ὀκτάβιος.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Γνωρίζω τὰ πάντα. Γνωρίζω, ὅτι ἡ συνάντησις τῆς νεᾶς ταύτης σὰς κάμνει πολλὴν ἐντύπωσιν, τόσην, ὥστε κομμιὰ φορὰ διαβάξετε τὴν ἐφημερίδα σας ἀπὸ τὴν ἀνάποδην... Ἠρώτησα διὰ σὰς τὸν διευθυντὴν σας. Μοῦ ἔδωσε καλὸς συστάσεις διὰ σὰς· δι’ αὐτὸ ἦλθα νὰ σὰς συναντήσω· ὥστε, ἂν θέλετε...

Ὁ Ὀκτάβιος ἔμεινε κατάπληκτος. Δὲν ἐπίστευεν εἰς ὅσα ἤκουεν. Ὁ Ἀριστείδης Ριβολέ ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ Ἑρνεστίνη εἶναι τρελλὴ μὲ σὰς. Αἱ γυναῖκες ἔχουν παρόξενες ἰδέες. Ἐκείνη ἀκριβῶς, ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ, εἶναι ἡ ἐπιφυλακτικότης σας καὶ ἡ συστολή σας. Μ’ ἓνα λόγον : σὰς ἠγάπησε. Λοιπὸν ἐρχομαι νὰ σὰς προτείνω τὴν χεῖρά της. Δέχεσθε ;

— Πῶς ; μοῦ προτείνετε νὰ μοῦ δώσετε ὡς σύζυγον τὴν κυρίαν Ριβολέ ;

— Ποιὸς σὰς εἶπεν, ὅτι ὀμιλῶ διὰ τὴν κυρίαν Ριβολέ. Αὐτὴ μ’ ἀφῆκε χρόνους πρὸ πολλοῦ καθὼς καὶ τὸ κορίτσι αὐτό, τὴν Ἑρνεστίνην, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν ἀπὸ τὸν πρῶτόν της ἄνδρα. Σὰς βεβαίω δέ, ὅτι εἶναι νεᾶ μὲ πολλὰ χαρίσματα.

Ὁ Ὀκτάβιος ἔπλεεν εἰς ὄκεανόν εὐτυχίας. Ἡ Ἑρνεστίνη θὰ ἦτο ἰδική του !

— Δύνασθε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀριστείδης, νὰ γνωρίσετε τὴν μνηστὴν σας καλλίτερον. Ἀπόψε ἐν πρῶτοις σὰς κολῶ εἰς γαστρά σπείτι... Ἐκεῖ θὰ εἰπῆτε εἰς τὴν Ἑρνεστίνην, ὅτι μόνον μὲ τὰ βλέμματά σας τὴν ἀφήκατε ν’ ἀντιληφθῆ.

(S. Boucheret)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΥΠΑΡΕΙΣ

— Καλῶς τινε ! Καλῶς τινε ! Μπράβο ! Μὰς ἄργησες σήμερα, κυρία. Τὸ καταλαβαίνεις ; Σ’ ἐπεριμέναμε στῆς τρεῖς καὶ κοιτεῖται τρισήμισυ τώρα.

Καὶ τῆς ἐχάιδεψε τρυφερώτατα τὸ κεφάλι, τὸ πρόσωπον, τῆς πλάτες. Μόνον, ποῦ δὲν τὴν ἀγκάλιασε νὰ τὴν φιλήσῃ ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης, καταμασῆς τοῦ δρόμου, σπεύδων νὰ τὴν προῦπαντήσῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον τοῦ σπιτιοῦ του.

Τὸ ἀντικείμενον ὄλων αὐτῶν τῶν ἐγκαρδίων φιλοφρονήσεων ἦτο μίᾳ συμπαθητικῇ, μικρόσωμῃ γαϊδούρα, ἢ ὁποῖα ὠδηγεῖτο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμπολίτου, διὰ τὰ προσφέρει τὸ μητρικὸν νέκταρ εἰς τὸ πάσχον παιδάκι του.

— Τόσες περιποιήσεις, ἀδελφέ, σὲ μιὰ γαϊδούρα ! τοῦ εἶπε κάποιος γνωστός, ποῦ ἐπερνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐγώ, ὅταν ἄκουσα ὅλην αὐτὴν τὴν φασαρίαν, πρὶν στρίψω τὸ καντοῦνι, ἐνόμισα, ὅτι γίνεται ὑποδοχὴ ξενητευμένου συγγενοῦς ἢ κακιομένης ἐρωμένης !

Ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης διέκρινε στιγμιαίως τὰς φιλοφρονήσεις του, διὰ τὴν ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν ἀδιάκριτον :

— Κᾶτι μὰς εἶπες καὶ σὺ ! Καὶ τί εἶναι, σὲ παρακαλῶ, ὁ ξενητευμένος συγγενὴς καὶ ἡ κακιομένη ἐρωμένη μπροστὰ στὸ πολῦτιμο αὐτὸ πλάσμα ; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν, ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία ἐδῶ...

— Ἡ κυρία ;

— Μάλιστα, ἡ κυρία, ἡ ἀειότιμος κυρία, ἡ εὐγενεστάτη κυρία... Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ μοῦ ἔσωσε τὸ παιδί μου ἀπὸ βέβαιον θάνατον ; Ἀπὸ τὴν στιγμὴν, ποῦ ἡ ξένη αὐτὴ ἦλθε νὰ προσφέρει τοὺς μητρικοὺς τῆς μαστοὺς εἰς τὸ παιδί μου, τὸ δυστυχισμένον πλάσμα ἐπῆρε ἀπάνω του, ἐξωγογνήθη. ἄρχισε νὰ χαμογελᾷ πρὸς τὴν ζωὴν. Ὅλα τὰ ἄλλα γάλατα, ποῦ τὸ ἐποτίζαμεν, φίλε μου, ἦσαν δηλητήρια. Καὶ τὸ ἐνοστικτον τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου τὸ ἐκατάλαβε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν, ποῦ τὸ νέκταρ αὐτὸ ἔβρεξε τὰ χεῖλη του, ἐπεριφρόνησε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, καὶ τὴν μητέρα του ἀκόμη, καὶ προσεκολλήθη εἰς τὴν θεόπεμπτον αὐτὴν πηγὴν τῆς ζωῆς. Πῶς νὰ μὴ περιποιήθῃ τὸν εὐεργέτην μου ;

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἐξωφονικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἔσκιψε, περιέβλεψε τὸν λαιμὸν τῆς κυρίας Μεντίου μὲ τοὺς δύο του βροχίονας καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

— Ὁ ἀναγνωρίζῃ τάχα καὶ ὁ γυῖός σου εἰς τὸ μέλλον, τοῦ εἶπα, τὴν εὐεργέτην σου, ὅπως τὴν ἀναγνωρίζεις ἐσὺ ;

— Εἶναι καθῆκόν του, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ τοῦ τὸ διδάξω. Θὰ τοῦ πῶ, σὴν μεγαλώσῃ μὲ τὸ καλὸ, ὅτι ὁσάκις συναντᾷ στὸν δρόμον του μιὰ περιφρονημένην γαϊδούρα, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ βγάξῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ τὴν χαιρετᾷ μὲ σεβασμὸν, ὅπως χαιρετᾷ κανεὶς τὸν σωτήρά του. Τί θὰ πῇ ; Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀγνώμονες πρὸς τοὺς εὐεργέτας μας...

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ... τὸν διέκοψα. Ἡ γυναῖκά σου δὲν ἔχει γάλα ;

Ἄνεστένοξε.

— Δὲν ἀφίνεις, ἀδελφέ ! Μιὰ φορὰ κι’ ἓναν καιρὸ εἶχαν γάλα ἡ γυναῖκες. Στὴν ἐποχὴ τῶν παραμυθιῶν δηλαδή. Τώρα τέτοια πράγματα ; Τώρα μοναχὰ ἡ γαῖδαρες, ἢ κατσίκες, καταδέχονται νὰ παραγοῦν τὸ πολῦτιμον αὐτὸ ὑγρὸν.

Κ’ ἐπρόσθεσε μὲ ἀγανάκτησιν :

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Μοῦ φαίνεται, πῶς τὸ φρονιμώτερον παῖγμα, ποῦ ἔχω νὰ κάμω, εἶναι ν’ ἀντικαταστήσω τὴν γυναῖκά μου μὲ μιὰ γαϊδούρα. Θὰ μοῦ τρέφῃ τὰ παιδιὰ μου, δὲν θὰ ἔχη ἀπαιτήσεις ἀπὸ τουαλέττας καὶ, ἐπὶ τέλους, ὅταν ἔχω διάθεσιν γιὰ περίπατον, θὰ τὴν καβαλλικεύω καὶ θὰ τραβῶ στὴν ἐξοχή !

Ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ εἶχε παρακάμει. Πρέπει νὰ τὸν συγχαρῆσωμεν ὅμως. Ἀφ’ ἐνὸς ἐκινδύνευε τὸ παιδί του καὶ ἀφ’ ἑτέρου ἐπλήρωνε τὸ γάλα τῆς γαϊδούρας.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ



ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΧΟΥΝ ΠΝΕΥΜΑ;

— Τί λέγει ἡ ἱστορία.

Ἡ Φύσις, πάντοτε ὑπομονητικὴ καὶ τακτικὴ εἰς ὅλα τῆς, δὲν συνειθίζει νὰ σπεύδῃ, οὔτε προβαίνει ποτέ εἰς παράτολμα πηδήματα. Ὡς φρονιμὸς μητέρα, τὰ δίδει ὅλα μὲ τάξιν καὶ μὲ κανονικὴν ἀκριβείαν. Παρέχει τὸν κάλυκα, ἐπειτα τὸ ἀνθος καὶ μετ' αὐτὸ τὸν καρπὸν. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κανονικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Γεννᾶται οὗτος μικρὸ καὶ ἀδύνατον πλάσματάκι, μεγαλώνει, ἀναπτύσσεται βαθμιαίως, γηράσκει καὶ, τέλος, ἀποθνήσκει.

Συμβαίνει ὁμως τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸ πνεῦμα, μὲ τὸν νοῦν;

Ἡ ἱστορία ἀπαντᾷ: ὄχι, ἀπολύτως ὄχι. Τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς, δὲν ὑπόκειται εἰς περιορισμὸν καὶ, ὅπου τυχὸν εὐρεθῇ ὡς μεγαλοφυΐα, θὰ δεῖξῃ τὰ σημεῖα τῆς ὑπάρξεώς του, εἴτε εἰς ἐνήλικον κεφάλι, εἴτε εἰς κεφαλάκι μικροπαίδου ὑπάρχει. Οἱ ἀρχαῖοι, ἀμίμητοι μελετηταὶ τῶν πάντων, δὲν μᾶς ἔδωκαν κτὶ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου χίλια δυὸ θαυμάσια καὶ ἐξοχα παραδείγματα; Τί ἄλλο, παρὰ προάγγελος τῆς μυθικῆς δυνάμεως καὶ τῆς φημῆς τοῦ Ἡρακλέους ἦτο ὁ μῦθος, καθ' ὃν ὁ ἡμίθεος οὗτος ἦρως, βρέφος ἀκόμη, μέσα ἀπὸ τὴν κοιτίδα τοῦ ἐπιγεῖ δύο πελωρίους ὄφεις;

— Δογογράφοι καὶ καλλιτέχναι.

Καὶ ἐξακόλουθον ὄλαι αἱ σελίδες τῆς παγκοσμίου ἱστορίας μὲ λαχρυόετα παραδείγματα νὰ μᾶς πείθουν περὶ τούτων μὲ τὸ περιπλέον.

Ὁ Πλούταρχος περὶ τοῦ Κικέρωνος ἀναφέρει, ὅτι οὗτος εἰς ἡλικίαν ἕξ ἐτῶν ἦτο ἓνα κωκομαθὲν τρελλόπαιδο, φλύαρο καὶ ἰδιότροπο καθ' ὅλα. Μίαν ἡμέραν, ἐν μέσῳ τῆς οἰμαϊκῆς ἀγορᾶς καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἐξοχωτέρων Ῥωμαίων ρητόρων, ἀπήγγειλεν αὐτοσχέδιον ἀγόρευσιν, ἣ ὅποια ἠνάγκασεν ὅλους τοὺς βαθεῖς ἐκεῖ ἀγορητὰς νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι εἰς τὸ τρελλόπαιδο ἐκείνο ἐκρύπτετο τὸ μελλοντικὸν δαιμόνιον τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Κικέρωνος. Μήπως τὸ ἴδιον δὲν παρεδέχθησαν καὶ οἱ διδύσκαλοι τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου διὰ τὴν προϊωνίζομένην μεγαλοφυΐαν καὶ δόξαν τῶν μικρῶν ἀκόμη μαθητῶν των; Τὸ ἴδιον δὲν ἐφανερῶθη καὶ μὲ τὸν δωδεκαετῆ Ἰησοῦν, ὅταν εἰς τὴν Συναγωγὴν ἐδίδασκε τοὺς πολυμαθεῖς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους;

Ὁ Βοσσοῦ εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν, μὲ θαυμασίαν ἀγόρευσιν του ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς πρωίας ὀλόκληρον τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Μιραμπώ, ὅταν μικρόπαιδο ἀκόμη ἐκηρύχθη ἀρχηγὸς μεγάλης καὶ ἐπικινδύνου στάσεως εἰς τὸ Λύκειον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσπούδαζε.

Πέρυσιν ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν μετέβη εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην δέκα ἐπτὰ ἐτῶν παιδί, τὸ ὁποῖον ὠμίλει καὶ ἔγραψε 14 ὄλας ξένας γλώσσας. Εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν συνάθροισιν εἰς τὴν Ρώμην, ἐνώπιον πολλῶν σοφῶν ὠμίλησεν, ἔγραψε καὶ μετέφρασε καὶ εἰς τὰς δέκα τέσσαρας γλώσσας, ποῦ ἐγνώριζε, μὴ ἐξαιρουμένης οὔτε τῆς ἀραβικῆς. Δυστυχῶς ἐφονεύθη εἰς τὴν Μάντουαν, ἐνῶ παρηκολούθει θορυβώδη ἐνοπλον διαδήλωσιν.

Ὁ μέγας μουσικὸς Μοζάρ ἐπταετῆς ξετρέλλαινε τὴν αὐλὴν μὲ τὸ κλειδοκύμβαλόν του, συνέθετε δὲ μὲ ἔκτακτον ἰδιοφυΐαν. Ἐνθυμείσθε βεβαίως τὸν ἐπταετῆ ἐπίσης Γερμανὸν βιολιστὴν Φλούριζελ, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν πόλιν μας καὶ ἀφήκεν ἀληθμονήτους ἐντυπώσεις. Δὲν εἶναι κατοπτρὸς δυνάμεις καὶ ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ μικροῦ ὁμογενοῦς Λώρη Μαργαρίτου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Κονσερβατοριὸν τῆς Βιέννης ἀνεκηρύχθη δεινὸς κλειδοκυμβαλιστὴς καὶ ἐξοχος συνθέτης.

Εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Δούβρου ὑπάρχει εἰκὼν προσωπογραφίας τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ἀλβέρτου Δουρέ, ὁ ὁποῖος δέκατριῶν ἐτῶν τὴν ἐφιλοτέ-

χησε μόνος του, τῇ βοηθείᾳ καθρέπτου. Ἄλλη μεγίστης ἀξίας εἰκὼν τοῦ Ἄσον. Ντὲ Βίντση εἰς τὸ Βατικανὸν εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐπερατώθη ὑπὸ τοῦ διασήμου ζωγράφου, μόλις δεκαεξαετοῦς, διότι ὁ μέγας διδάσκαλός του, ὁ Βεράτσιο, δὲν εἶχε καιρὸν ν' ἀποτελειώσῃ αὐτὴν.

Ποῖος ἀγνοεῖ τὸν περιλαμπρὸν δεκαεξαετῆ συγγραφέα, τὸν Μιρανδόλα; Εἰκοσαετῆς ἐγνώριζεν 20 ξένας γλώσσας, τὰς ὁποίας ἐξέμαθεν εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ ἄλλαχού. Εἰς ἡλικίαν εικοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην, ἔθεσεν ἱποψηφιότητα καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας, τῆς Φιλολογίας καὶ τῶν Μαθηματικῶν, καὶ ὑπεστήριξεν, ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ γράψῃ πρὸς τοῦτο 900 θέσεις.

— Καὶ ποιηταί.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ μεγαλοφυΐας πεζογράφων καὶ καλλιτεχνῶν. Ἔρχεται ὁμως καὶ ἡ ποίησις, ἣ ὅποια διεκδικεῖ καὶ αὐτὴ μέγα μέρος εἰς τὴν πρόωρον ἐμφάνισιν ποιητικῆς μεγαλοφυΐας.

Μερικοὶ ἠθέλησαν νὰ μετριάσουν τὰ εἰς τὴν ποίησιν ἀναφερόμενα, λέγοντες, ὅτι ὁ ποιητὴς γεννᾶται ποιητὴς καὶ ἐπομένως δὲν ὑπόρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαίτερος λόγος θαυμασμοῦ. Ἡμεῖς δὲν θὰ συζητήσωμεν τὸ δύσκολον τοῦτο θέμα, ἀρκούμενοι νὰ εἰπώμεν ὅτι σχετικὸν ἀναφέρεται καὶ διὰ μικροσκοπικούς, ἀλλ' ἐξόχους ἀκολούθως γενομένους ποιητὰς.

Ὁ Γωμαῖος ποιητὴς Ὀβίδιος ἦτο καὶ αὐτὸς ἀτακτότατο παιδάκι, ὅταν δὲ ὁ πατέρας του μὲ τὴν βέργα ἔς τὸ χερὶ ἠτοιμάζετο νὰ τοῦ τῆς βρέξῃ, ἐσταματοῦσε, διότι τὸ ἀτακτο παιδί του ἤρχιζε νὰ τοῦ ἀπαγγέλλῃ ὠραιοτάτους στίχους. Ὁ Δάντης καὶ ὁ Τάσσος ἦσαν ποιηταὶ ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἡλικίας. Ὁ Οὐγγὼ δωδεκαετῆς εἶχεν ὑπὲρ ἑκατὸν πολυσέλιδα τετράδια, πλήρη ἀπὸ στίχους, οἱ ὁποῖοι ἀκολούθως ἐδόθησαν ὡς πρωτόλια τῆς θαυμασθείσης ποιητικῆς του μεγαλοφυΐας. Ὁ Σουρῆς, πολὺ πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του μὲ τὸν «Ρωμῆν» καὶ τὸν «Φασουλῆ-Φιλόσοφον», ἔδειξε τὴν δύναμιν τῆς μουσῆς του, ὅταν ἀπὸ τὰ σχολικὰ ἀκόμη βάρθρα ἐσατύριζε τοὺς συμμαθητὰς του καὶ ὅταν μετὰ ταῦτα ἔγραψε τὸ ἀμίμητον διὰ τὸν καθηγητὴν του Σεμιτέλον σατυρικὸν ποιήμα του.

— Ἄλλαι παιδικαὶ μεγαλοφυΐαι.

Τέλος, ὄλαι αἱ μεγαλοφυΐαι παιδιῶν ἔχουν δεῖξῃ τὸ μέγα καὶ ἐνδοξον μέλλον των. Ὁ διάσημος ζωγράφος Ἰάκωβος Καλὼ ἀπὸ μικρόπαιδο δὲν ἤγάπα τὸ σχολεῖον. Ἦτο μανιώδης εἰς τὴν ἰχνογραφίαν ἔφρουσε πάντοτε ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι του, διὰ νὰ παραμένῃ διαρκῶς εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὸς ἐξοχάς, τῶν ὁποίων ἐσχεδίαζε θαυμασίας εἰκόνας. Ἐξῆς κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς τὸ Μιλᾶνον, εἰς τὴν Ρώμην καὶ, τέλος, ἀνεδείχθη δαφνοστεφῆς καλλιτέχνης.

Ὁ Μοζάρ πρώτην φορὰν ἔδειξε σημεῖα τοῦ δαιμονίου ταλάντου του, ὅταν πενταετῆς συνώδευσεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον τὸν πατέρα του, παίζοντα βιολίον, καὶ τὴν μητέρα του ἔδουσαν.

Ὁ μέγας γλύπτης Τοῖτο ἦτο καθ' ἀρχὰς ἀπλούστατος ποιμὴν, μόλις ἐπταετῆς, ὅταν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ βουνὸ τὸν συνήνησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ πολυτεχνεῖου Σιμαπώ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μικρὸς ποιμὴν μὲ λάσπην ἐσχημάτιζε τὸ πρόπλασμα ἑνὸς ἀρνίου. Τὸν προσέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ τὸν ἀνέδειξε μετὰ ταῦτα διάσημον καλλιτέχνην.

Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος δεκαπενταετῆς κατσωθεύασεν ἀριστουργηματικὴν κεφαλὴν τοῦ Πανός, ἣ ὅποια, σωζομένη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ, ἔχει κινήσῃ τὸν παγκόσμιον θαυμασμόν.

Ὁ Ραφαὴλ δωδεκαετῆς ἐπάνω εἰς ἔργον τοῦ διδασκάλου του Περότζη ἐζωγράφησε μυτιαν, τὴν ὁποῖαν ὁ Περότζη ἐξέλαβεν ὡς φυσικὴν.

Ὁ Δάντης ἐξύμνησε μὲ σιγὰς τὴν παιδικὴν φιληνάδα του, τὴν Βατρικήν, εἰς ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ παιδάκια μόλις εἰσέρχονται εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον.

Ὁ Ἐρρίκος Ρενώλ δεκατριετῆς ἐζωγράφησεν ἐξοχον εἰκόνα τῆς μάχης τοῦ Ροκρῆ. Ἐφονεύθη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπαιρνε σχεδιαγράφημα τῆς μάχης τοῦ Βουζανβάλ.

— Αὐτοδίδακτοι.

Βεβαίως ἡ συστηματικὴ μόρφωσις δέχεται τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ ὀδηγεῖ αὐτὴν εἰς ὑπέροχον μέλλον δόξης. Αὐτὸ ἀπέδειξε τὸ Πάνθεον τῶν μεγάλων φυσιογνωμιῶν. Ἐν τούτοις καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ μεγαλοφυΐα ἀπεινάξε πάντα δεσμὸν, ἠρνήθη κάθε ποδηγέτην τῆς. Ὑποθέτετε, ὅτι ἓνας μέγας μαθηματικὸς εἶναι δυνατὸν νὰ αὐτοσχεδιασθῇ χωρὶς συστηματικὴν, ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν; Ἄν εἰπῆτε ὄχι, θὰ σᾶς παρουσιά-

σωμεν τὴν μεγάλην ἐπιστήμονα, τὴν καθηγήτριαν τῶν Φυσικομαθηματικῶν κυρίαν Σοφίαν Ζερμαῖν, ἣ ὅποια ἀπὸ ἀπλούστατον κοριτσακί τῶν δρόμων, χωρὶς γονεῖς καὶ προστάτην, κατήνησεν εἰς φυσικομαθηματικὰ ζητήματα νὰ ἀντικρούσῃ τὸν πασίγνωστον Λαγγράν.

Ἡ Ζερμαῖν ἦτο δωδεκαετῆς, ὅταν ἤρχισε πρώτην φορὰν νὰ αἰσθάνεται ἀγάπην ἰδιαίτερον εἰς τὰ Φυσικομαθηματικά. Μὲ μυρίας καὶ ἀπεριγράπτους στέρησεις, μέσα εἰς ἓνα ἐρμάριον περιορισμένη, μὲ ὀλίγον φῶς τῆς κανδύλας, πεινασμένη καὶ τῶν πάντων στειρουμένη, ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου της.

Ὁ Πασκάλ εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν, αὐτοδίδακτος, κατήνησε δεινὸς εἰς τὴν Γεωμετρίαν, εἰς ἡλικίαν δὲ δεκαπέντε ἐτῶν ἐξήτησεν τὴν συμβουλὴν του σοφὰ συνέδρια μαθηματικῶν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ὁ μέγας Ἐδισων εἶναι αὐτοδημιούργημα, πλειστοὶ δὲ ὅσοι ὁμογενεῖς καὶ ξένοι, ἀπὸ μικρόπαιδα παρουσιάσαντες δείγματα μελλοντικῆς μεγαλοφυΐας, μόνου των ἐκαλλιέργησαν καὶ παρουσίασαν ἀκολούθως τὴν μεγάλην των αἴγλην εἰς τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας, τὸ ἐμπόριον, τὰς τέχνας καὶ τὴν φιλοπατρίαν.

— Νήπια καθ' ὅλα.

Τὸ πενταετῆς ἀγοράκι τοῦ μυλωνᾶ Βιτίσσο, ὁ Δουλιῆ, μόνου του ἤρχιζε νὰ δοκιμάζῃ νὰ παίξῃ βιολί. Μετὰ ἓν ἔτος ἐπαιζεν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ τὰ ἐστιατόρια τῆς Φλωρεντίας, ὁπόθεν τὸ περισυνέλεξαν ἄνθρωποι τοῦ δουκὸς τῆς Γίζης, διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν ὡς ὑπρέτην μαγειρείου. Μίαν ἡμέραν ἡ Δούκισσα ἤκουσεν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον νὰ ἐρχονται μελωδικοὶ ἦχοι βιολίου. Ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ὁ Δουλιῆ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἡσυχίας του δὲν ἄφινε τὸ ἀγαπητὸν του βιολί, τὸν ἐπῆρεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ τὸν ἀνέδειξε εἰς τὸν μετὰ ταῦτα θαυμασθέντα μέγαν καλλιτέχνην.

Ὁ Μοζάρ ἐξαετῆς, καθημέρος εἰς τὰ γόνατα τῆς Μαρίας Θερεσίας, ἐπαιζε κλειδοκύμβαλον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Βιέννης. Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ εἰς τὰς Βερσαλλίας. Καί, διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν σοβαρότητα, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο τὸ παιδάκι αὐτό, ὅταν ἐθαυμάζετο ἀπὸ κόσμον ἐστεμμένων καὶ ἄλλων εἰδικῶν κορυφῶν, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁ μικρὸς Μοζάρ εἰς τὰς Βερσαλλίας, μόλις ἐτελειώσε τὸ τεμαχίον, ποῦ ἐπαιζεν, ἤρπασε μίαν ἐκεῖ παρατυχοῦσαν ράβδον, τὴν ἵπτευσε καὶ ἤρχισε θεοτρελλὰ νὰ τρέχῃ ἀνά τὰς αἰθούσας τῶν ἀνακτόρων.

— Τὸ συμπέρασμα.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι αἱ πρόωροι ἐκλάμψεις τῆς μεγαλοφυΐας ἀτυχῶς, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἶναι βραχύζωοι. Ὁ Βίμπερ, ὁ Ραφαὴλ, ὁ Μοζάρ καὶ ἄλλοι εἶναι γνωστὸν, ὅτι δὲν ἐξῆσαν πέραν τῶν σαράντα ἐτῶν. Ἐξαιρέσειν ἀποτελοῦν ὁ Οὐγγὼ, ὁ Παστέρ καὶ ὀλίγοιτε ἄλλοι. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἀριστουργηματικὰ των πνευματικὰ προϊόντα παρουσίασαν κάθε ἄλλο, παρὰ εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἄν ὁ Πασκάλ δεκαετῆς ἐθριάμβευεν εἰς τὴν Γεωμετρίαν, τριακονταεσσάρων ὁμως ἐτῶν μᾶς ἔδωκε τὸ πάνσοφον ἔργον του τὰς «Σκέψεις». Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπάρχει πνεῦμα εἰς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ὁμως ἡ πείρα καὶ ὁ χρόνος ἀναδεικνύει καὶ καθιστᾷ μεγάλους καὶ σπουδαίους ἀνδράς.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ «ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ» ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Σὲ ὄνειρα φρικώδη βουτηγμένος,
Τὴν λατρευτὴ εἰκόνα Σου θορῶ
Καὶ θάρρεψα μιά ἡμέρα ὁ καυμένος
Πῶς ἀρχισ νὰ ζῆ! Ἄχ! λαχταρῶ!

Τριγύρω στὰ γλυκά σου τὰ χεῖλάκια
Ἐνα θαυμάσιο μεῖδιον ἀρχινῶ
Καὶ λάμπανε τὰ δυὸ σου τὰ ματάκια
Σὰν ἀπὸ πόνου δάκρυα ξανά.

Ἔτσι κυλλοῦν κ' ἐμὲ πᾶνου στὸ χῶμα
Τὰ δάκρυά μου καὶ πέφτουν κάτω ἀγαπητή.
Ἄχ! νὰ πιστέψω δὲν μπορῶ ἀκόμα,
Πῶς σ' ἔχασα! παντοτεινά μου, λατρευτή!

ΚΙΜ. ΜΠΕΛΛΑΣ





ΔΙΑ ΤΑΣ

ΚΥΡΙΑΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

‘Εγνώρισα πολλές νεάνιδες, αί όποιαί θέλουν να νυμφευθώσιν, όχι έξ έρωτος πρός τον σύζυγον, ούτε έξ έπιθυμίας, όπως γίνωσιν οικοδόσποιναί, αλλά μόνον και μόνον, διά να ριφθώσιν εις την κοινωνικήν ζώην.

Τινές έξ αυτών, άνατραφείσαι έν μέσφ οικογενειών με άκάμπτους άρχάς, εύρέθησαν περιορισμένοι, αί δε τάσεις των πρός την διάχυσιν και την άνωτέραν κοινωνικήν ζώην παρεκωλύοντο. Χάρις εις την άνεξαρτησίαν, την όποιαν παρέχει ό έγγαμος βίος, έλπίζουσιν, ότι δι’ αυτού θα έπιτύχωσι τās έπιθυμίας των.

‘Αλλαι, τούναντίον, συνειθισμένοι έκ παιδικής ηλικίας εις την ζώην των σαλονιών και των κοινωνικών συγκεντρώσεων, άντελήφθησαν, ότι ως έγγαμοί κυρίαί θα ήδύναντο εύχερέστερον να έπιδείξωσι τās χάριτάς των και την πολυτέλειαν, συλλάβουσαι τακτικώτερον εις τα κοσμικά κέντρα, κάμνουσαι θτοδοχάς και... δεχόμεναι τούς έπαίτους και τὰ κοπλιμένα των θαυμαστών των.

‘Ας μου έπιτραπή να σημειώσω ένταύθα, χωρίς φόβον να κατηγορηθώ ως όπισθοδρομική, ότι ή μάγος αυτή κοινωνική ζωή, ή έλκουσα την γυναίκα, καθώς τó φώς έλκει τās πεταλούδας, είναι πάντοτε ή αίτία όλων των άνεπανορθώτων κακών, των θλίψεών της, των έξευτελισμών της.

Καθήκον πρώτιστον είναι να διδαχθῆ ή γυνή να μεταβαίνει εις τās κοινωνικές συγκεντρώσεις έκ καθήκοντος και όχι έξ εύχαριστήσεως.

‘Η κοινωνία καθώς και ή οικογένεια έχει ανάγκη της γυναικός, ήτις προσφέρει εις ταύτην την ώραιότητα του προσώπου της, την χάριν των τρόπων της, την άκτινοβολία του πνεύματός της.

‘Αλλ’ ή γυνή, άφου πληρώσει εις την κοινωνίαν τον όφειλόμενον τούτον φόρον, δεόν να επανέλθῃ με άνακούφισιν, με γλυκύτητα, με χαράν, εις τó μικρόν βασίλειον της οικογενείας της, εις τās άσπληνές άσχολίας των ώρών της μονώσεώς της. Αί γυναικες εκείναι, αίτινες θεωροῦσι την κοινωνικήν ζώην ως μοναδικόν σκοπόν της ύπέρθεσών των και μοναδικήν τροφήν της ψυχής των, καταδικάζουσιν εις άτροφίαν όλα τὰ στοιχεία των προτερημάτων και ιδιοτήτων, διά των όποιων ό Θεός τās έπρωικισεν. ‘Αποκτῶσιν οὔτω μίαν ξένην και ίπιπλαστον προσωπικότητα, έπιπολαίαν και πανομοίωτον, ήτις τās καθιστᾷ όχληράς δι’ όλους εκείνους, οι όποιοι ζώσιν εις άτμοσφαιραν διάφορον, μετά τινά δε βραχεία περίοδον τέρψεων, ταις έπιφυλάσσεται έν μέλλον μακράς θλίψεως, έρημον, πλήρες άπογοητεύσεως.

Εις τās άρχάς λοιπόν της κοινωνικής αυτής ζωής ή γυνή όφείλει πολύ να σκεφθῆ, να όπλισθῆ με πολλήν όξύνοιαν και σωφροσύνην. ‘Η λάμπουσα κοινωνία είναι έπικίνδυνος όδοντωτός μηχανικός συσφιγτήρ. Θέτετε εις αυτόν τον δάκτυλον’ σās παρασύρει εύθύς την χείρα, τον βραχίονα και την κεφαλήν.

‘Επειδή είναι δύσκολον να δεχθῆτε μεν μίαν πρόσκλησιν, ν’ άρνηθῆτε δε μίαν άλλην, δι’ αυτό πρέπει να περιορίσετε τον κύκλον των σχέσεών σας και συνεπώς τὰ έξοδά σας, τὰ όποια συνήθως φέρουν την οικογένειαν εις καταστροφήν.

Μή άπομονωθῆτε βεβαίως, αλλά και μη έγκαταλειφθῆτε εις τον κοινωνικόν χειμαρρον, όστις σās άπομακρύνει από της γλυκειας σας φωλεάς, από την ήρεμόν σας μόνωσιν, από τὰ φίλτρα σας, τὰ όποια σās περιβάλλουν.

‘Οταν όρίσετε την ήμέραν, καθ’ ήν θα δέξεσθε, μένετε τότε έλευθέρα διά τās ύπολοίπους έξ ήμέρας της εβδομάδος.

Μή άποφεύγετε τās ύποχρεωτικές έπισκέψεις, αλλά περιορίσατέ τας εις τó μικρότερον όριον. Προτιμάτε τās οικογενείας, εις τās όποιας συχνά-ζαι σοβαρός και έκλεκτός κόσμος.

‘Εάν μεταβαίνετε εις τούς χορούς, μη μένετε εις αυτούς μέχρι του τέλους, και άν μάλιστα ό σύζυγος σας έπιτρέπῃ να χορεύετε, μη κάμνετε κατάχρησιν της άδειας του.

Εις τó θέατρον μή μεταβαίνετε με προκλητικάς ένδυμασίας, αί όποιαί σās κάμνουν να έκληφθῆτε

με γυναϊκάς τινας, μεθ’ όν οὔδέν τó κοινόν έχετε. ‘Ακόμη μη είσθε και τακτική θαμών των περιπάτων, καθ’ ους άμιλλᾶται ή πολυτέλεια και ή έπιδεικνίασις.

Εις τās κοσμικές συγκεντρώσεις φανῆτε προσήνης πρός όλους, έν τούτοις μη δεικνύετε προτιμήσεις πρός ένα ή περισσοτέρους κυρίους. Πρὸ παντός μη μονωθῆτε ποτέ με τινά κύριον εις γωνίαν τινά του σαλονιού.

Σās συνιστῶ και κάτι άλλο: Εις τās κοινωνικές συγκεντρώσεις όφείλετε να δεικνύσθε τρυφερά, προσήνης, γλυκεία πρός τον σύζυγόν σας, και μη μιμείσθε μερικᾶς γυναϊκάς, αίτινες, όσονδήποτε και άν αγαπῶσι τούς άνδρας των, φαίνονται εις την κοινωνίαν πρός αυτούς με ξηρότητα και ύπεροπτικῶς.

‘Ενι λόγφ ή γυνή όφείλει να κανονίζῃ την κοινωνικήν της ζώην συμφώνως πρός τās διαθέσεις του συζύγου της και οὔδεμίαν θα άποφύγῃ σχετικήν θυσίαν χάριν της αγάπης του, της έπιμησεώς του και της οικογενειακής γαλήνης.



ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΚΑΔΩΝ

Μετά τινά χρῆσιν, οι γιακάδες των ένδυμάτων λερόνονται. Αί οικοδόσποιναί είμποροῦν να τούς καθάρουσιν διά μίγματος ίσων μερών ύδατος και άμονιάκ. ‘Απλόνουν τον γιακά έπί μιᾶς σανίδος και διά σπόγγου τον βρέχουν έκ του μίγματος, μεθ’ ό διά ξυλίνου μαχαιρίου ξέουν τó λερωμένον μέρος. ‘Αν εύθύς άμέσως ή κηλίς δέν ύποχωρήσῃ, βρέχουν τó μέρος εκείνο έκ νέου, επαναλαμβάνουν δε τούτο, μέχρις οὔ καθαρισθῆ έντελῶς. ‘Επειτα διά σπόγγου και άφθόνου νερού πλύνουν τον γιακά και τον στεγνώνουν.

Με τον αυτόν τρόπον καθαρίζονται αί κηλίδες του ιδρώτος, έκτός άν τὰ ένδύματα είναι άνοικτου χρώματος, όποτε πρέπει να προτιμηθῆ ή καθαρά βενζίνη.

ΙΑΝΘΗ

ΓΝΩΜΑΙ

✦ Αί έπισκέψεις πάντοτε προξενούν εύχαριστήσιν, άν όχι όταν έρχονται, τούλάχιστον όταν φεύγουν.

✦ Αί άνανσούμεναι φίλαι έχουν ανάγκην περισσότερας φροντίδος, παρά εκείναι, αί όποιαί οὔδέποτε διεκόπησαν.

✦ Οὔδεμία άχαριστία ᾶ; μη σās άναστέλλῃ από του να κάμετε τó καλόν.

✦ ‘Ομίλει καλῶς, αλλά πράττε καλλίτερα.

✦ ‘Η εύτυχία του πλουσίου δέν πρέπει να συνίσταται εις τó καλόν, τó όποιον έχει, όσον εις τó καλόν, τó όποιον είμπορεί να προσφέρῃ.

✦ Μη ύδρευεσθε από τó ρυάκιον, άν είναι δυνατόν να ύδρευθῆτε από την πηγῆν.

✦ Τό να είναι τις πνευματώδης και αίσθηματίας, δέν είναι κοινόν ούτε σύνηθες δῶρον.

✦ ‘Ο φόβος είναι άδυναμία, ή όποια μᾶς άφίνει άνευ άμύνης και εις τὰ μάλλον έλαφρά κτυπήματα του έχθρου.

✦ Μη ζητεῖτε να έπιτύχετε μετά τινά εργασία παρ’ ό,τι είναι τó άποτέλεσμα της εργασίας ταύτης.

✦ Μη χρησιμοποιήσετε φίλιαν πρὸς ίκανοποιήσιν μίσους.

✦ ‘Εκείνος, ό όποιος ζητεῖ κάτι χωρίς να κοκινίζῃ, δέν πειράζεται όταν του άρνηθώσιν.

✦ ‘Η μόνωσις είναι εις κίνδυνος διά τον άπαρηγόρητον άνθρωπον’ έπαυξάνει την άπελπισίαν του. Διά τον εύτυχῆ, όστις έλπίζει εις την αύξουσαν εύτυχίαν, έχει ή μόνωσις άφθονίαν θελητήρων.

✦ ‘Εγωϊσμός είναι πάθος, τó όποιον κάμνει ό,τι εύρίσκεται εις τον κόσμον οὔδέν άλλο να είναι, παρά εγώ.

✦ ‘Η καταγωγή είναι μηδέν, όπου δέν ύπάρχει άρετή. ‘Η άρετή είναι τó πρώτον στοιχείον της εύγενείας.



Ο ΠΟΝΟΣ

Πόσον ή νύκτα είναι γλυκεία· και ώραιά! Είναι τρυφερά καθώς ό όρκος του έρωτός μου, που τρέφω για σε. ‘Αλλοίμονον όμως! τὰ δάκρυα βρέχουν τὰ μάτια μου και σταλάζουν — θερμαί ίκεσίαί — επάνω εις τó ωραιό σου χέρι, που μ’ άπωθεῖ.

Πόσον ή νύκτα είναι φαιδρά και μυρωμένη! Τό άστρο εις τὰ βάθη του ούρανού σκορπίζει την λάμψιν του. ‘Αρά γε με τó φώς του θα είμπορέσης να διαβάσης στα μάτια μου — τον καθρέπτην αυτόν της ψυχής — τον έρωτα, που ή ψυχρότης σου άναρριπίζει;

Πόσον ή νύκτα είναι σιγηλή και ρεμβώδης! Τό μυστήριο περιβάλλει την φύσιν. Γι’ αυτό και ή φωνή μου, σιγανή ως ψίθυρος φύλλων, σε καθικετεύει με πόνον — φανού εύσπλαγχνική — σε καθικετεύει για να σου είπῃ: Μη μ’ άπωθῆς με τó ύπεροπτικόν νεῦμά σου, που με κεραυνώνει.

Πόσον ή νύκτα είναι μαγική και αίθρια! ‘Η σελήνη με τó άργυρόλευκο φώς της σκορπίζει την χαράν. ‘Αλλοίμονον όμως! τὰ δάκρυα βρέχουν τὰ μάτια μου και σταλάζουν — θερμαί ίκεσίαί — επάνω εις τó ωραιό σου χέρι, που μ’ άπωθεῖ.

(Herni de Regnier)

Θύμος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Θέλω να ξέρω άν μ’ αγαπᾶς.
Ρωτῶ τó κάθε άστέρι,
Τῆ θάλασσα, τὰ λούλουδα,
Τὰ κύματα, τ’ άγέρι.

Μά όλα εκείνα, που ‘ρωτῶ,
Σωπαίνουν ένα-ένα
Και με θεωρουν παράξενα
Σάν να γελοῦν με μένα.

‘Ω! άστρα, μαῦρα κύματα,
Λουλούδια χαρωπά,
Γελάτε όσο θέλετε,
‘Εκείνη μ’ αγαπᾶ!



— 'Αφίσσιτέ με να τελειώσω και ακολουθήσατε την συμβουλήν μου. 'Εν πρώτοις ἔστι ἡρεμος καθὼς εἶμαι και ἐγὼ τὴν στιγμήν αὐτήν. 'Αφοῦ ἡ δεσποινὶς Βαλερία δὲν εἶναι οὔτε συγγενῆς σας οὔτε προστατευομένη σας, με ποῖον δικαίωμα ἀναμιγνύεσθε εἰς τὰς πράξεις της; 'Εν ἑκ τῶν δύο: ἢ ἡ δεσποινὶς προσεβλήθη χθές, εὐρεθεῖσα πλησίον μου... και τότε εἶμαι ἔτοιμος γὰ τῆ παράσχῳ οἰανδήποτε ἱκανοποίησιν ζητήσῃ... ἢ ἡ συνάντησίς μας ἦτο ὅλως φυσική, ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Βαλερία ἐγνώριζεν, ὅτι θὰ μ' εὕρισκεν ἐδῶ, ἀφοῦ τὰ πάντα προκαταβολικῶς εἶχον συμφωνηθῆ. 'Αλλὰ τότε διὰ τί ὀργίζεσθε τόσο;

'Ο 'Ιούλιος δὲν ἐγνώριζε τί ν' ἀπαντήσῃ. 'Ενῶ εὕρισκετο εἰς τὸ Μονθερμέ, μία ἀνώνυμος ἐπιστολή, γραμμένη ἀπὸ χαρακτήρα ἀγνωστον, τοῦ ἔαθασεν. 'Η ἐπιστολή ἔλεγεν:

« 'Η σύζυγός σας ἔχει ἐραστήν· παρακολουθήσατέ την· εἰς τὴν δυτικὴν ἄκρην τοῦ κήπου συναντῶνται. »

'Αντὶ νὰ συνεχίσῃ τὸς ἐργασίας του, ἐπέστρεψεν ἀμέσως εἰς Σαντεπλαίρ, ὅλλὰ και ἀντὶ τῆς Ζερμαίν, ἀνεκάλυψε τοὺς ἔρωτας τῆς Βαλερίας. 'Ο πόνος, τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη, δὲν ἦτο ὀλιγώτερος ἀπὸ τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον θὰ ἠσθάνετο, ἀνακαλύπτων τὴν προδοσίαν τῆς γυναικός του. 'Ηγάπα τὴν Βαλερίαν και ὁ ἔρως αὐτῆς τοῦ ἔθιγε τὴν φιλοτιμίαν και τὸν μυστικὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἔτρεφε διὰ τὴν κόρην ἐκείνην. Αὐτὰ ἐσκέπτετο ἐνδομύχως ὁ 'Ιούλιος και ἐν ἐπιλόγῳ εἶπεν εἰς τὸν Μενετρώ:

— 'Ὅστε δὲν θέλετε νὰ μονομαχήσωμεν. Τεὐλάχιστον ἐκεῖ τείνουν οἱ λόγοι σας.

— Πρὸς τί, ἄλλως τε, νὰ μονομαχήσω; Συλλογισθῆτε, ὅτι ἡ μονομαχία αὐτὴ θὰ ἐξέθετε τὴν δεσποινίδα Βαλερίαν, τὴν ὁποῖαν θεωρῶ ὡς τὴν σεμνοτέραν και ἠθικώτεραν τῶν κυριῶν, ποῦ ἐγνώρισα. 'Η μονομαχία μας, ἀντὶ νὰ ἐπανορθώσῃ τι, θὰ κατέστρεφε, και θὰ κατέστρεφε κάτι πολὺτιμον: τὴν τιμὴν τῆς δεσποινίδος Βαλερίας. 'Αλλὰ, πιστεύσατέ με, ἡ τιμὴ τῆς δεσποινίδος δὲν ἐθίγη διότι εὐρέθη πλησίον μου, εἰς συνέντευξιν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐζήτησεν. 'Αλλὰ και ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἡ μονομαχία δὲν θὰ ἐνηθῆ νὰ ἐπανορθώσῃ τι. Εἰς γάμος θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐπανόρθωσις.

— Θὰ ἐσκέπτεσθε;

— 'Ισως... Πιστεύετε, ὅτι θὰ ἠμποροῦσα νὰ συναντήσω πουθενὰ ἄλλοῦ νεάνιδα ὠραιότεραν και τρυφερωτέραν, με τὴν καλὴν σύννην, ἀξίαν ὄντως ν' ἀγαπηθῆ και νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς;

'Η καρδία τοῦ 'Ιουλίου ἐπολλε πενθίμως. 'Αλλὰ τί ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ; 'Ημποροῦσε νὰ ὁμολογήσῃ τὸν πρὸς τὴν Βαλερίαν ἔρωτά του; 'Οχι βέβαια. 'Ο 'Ιούλιος ὀλιγώτερον παντὸς εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἔρωτος τούτου.

'Υπεκλίθη πρὸς χαιρετισμόν, μὴ εὕρισκων λόγους πρὸς ἀπάντησιν.

Μόνον ὅταν εὐρέθη καθ' ὁδόν, τότε ἔψεξε τὴν ὄμηχανίαν του, ὅλλ' ἦτο πλέον ἀργά. 'Ο κύριος Μενετρώ, ἐπιβιβασθεὶς τῆς ἀμόξης του, ἀπεμακρύνετο πρὸς τὸ Μονθερμέ.

Εἶχεν ἐκτελέσει τὴν πρὸς τὴν Βαλερίαν ὑπόσχεσίν του.

7. — Βαλερία.

'Η θέσις τῆς θείας ἀπέναντι τοῦ 'Ιουλίου δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι λεπτὴ. Καίτοι αὐτὴ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀθῶαν ἐν τῇ συνειδήσει και τῇ εὐθύτητί της, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἐρυθρῆ, ὁσάκις ἔβλεπε τὸν 'Ιούλιον νὰ στηρίξῃ τὰ βλέμματά του ἐπ' αὐτῆς.

Διέκρινεν, ὅτι εἰς τὸ βλέμμα ἐκείνου τοῦ νέου ἐνυπῆρχε τόσοσ ἰσθῶνος, ὅση και περιφρόνησις.

τῶν δύο αὐτῶν καρδιῶν. Οὐδαμῶς ἀμφέβαλλε διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ 'Ιουλίου πρὸς τὴν Βαλερίαν, ὅλλ' ἐκείνο, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπέφερον, ἦτο ἡ περιφρόνησις, μεθ' ἧς ὁ 'Ιούλιος περιέβαλλε τὴν θείαν ὅλως ἀναιτίως και ἀδίκως. 'Υπέφερε λοιπὸν ἡ Ζερμαίν διὰ τὴν Βαλερίαν, ἧτις δὲν ἦτο ἔνοχος· δι' αὐτό, ὅταν ἀντελαμβάνετο τὴν Βαλερίαν ὠχράν, με ὀφθαλμοὺς ρεμβώδεις και τεταραγμένην, τὴν ἐνηγκαλίζετο με διάχυσιν και με δάκρυα, ἐπαναλαμβάνουσα:

— Με ἔσωσες, ὅλλ' ὑποφέρεις... Σ' ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

Τοῦτο μετέδιδεν εἰς τὴν νεάνιδα ὀλίγην εὐτυχίαν και γαλήνην.

Τὸ μυστικὸν τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἀν ἔμενε γνωστὸν μόνον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λεσπερᾶ, πάλιν ἡ κατάστασις θὰ ἦτο ὑποφερτὴ, ὅλλὰ, δυστυχῶς, μετ' ὀλίγον κατέστη ὁ κοινὸς λόγος ὅλης τῆς περιχώρου.

'Ο δρᾶστης τοῦ ἀνωνύμου γράμματος, κάποιος δασονόμος ὀνόματι Σουλβαίν, εἶχε λάβει κατάλληλον θέσιν τὴν νύκτα ἐκείνην και παρεμόνευσε κατὰ τὴν συνέντευξιν. Εἶδε λοιπὸν πρῶτον τὴν Ζερμαίν και κατόπιν τὴν Βαλερίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μενετρώ, τὴν συνάντησιν τῶν δύο ἀνδρῶν και σχεδὸν ἤκουσε τὰ διαμειφθέντα. Τὴν ἐπαύριον ἐπηυξημένα, καθὼς αὐτὸς ἤθελε, τὰ διεσκόρπισεν ἐδῶ και ἐκεῖ.

Κατ' ἀρχὴς ἡ Βαλερία οὐδὲν ἀντελήφθη ἐκ τῶν διαδόσεων τούτων, διότι σπανίως ἐξήρχετο· ὅλλ' ὅταν τὴν Κυριακὴν διέσχισε τὸ χωρίον, διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, παρετήρησε μερικὰ πρόσωπα νὰ φλυσοῦν, ἐνῶ τὴν παρετήρουν. Παρηκολούθουν τὸ βῆμά της διὰ τοῦ βλέμματος, και ὅταν διήλθε πλησίον των, ἤκουσεν εὐκρινῶς τὸ ὄνομα τοῦ Μενετρώ.

'Η Βαλερία ἠσθάνθη ρίγος εἰς τὸ σῶμα.

Οἱ ψίθυροι ἦσαν ἀναιδέστεροι εἰς τὸν γυναικωνίτην. Αἱ γυναῖκες, ὅταν τὴν εἶδον, ἤρχισαν τὰ σχόλια:

— Τί ὑποκρισία!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ φρόνιμη!

— Καλέ, αὐτὴ εἶναι ἡ ντροπὴ τοῦ χωριοῦ μας.

'Η Βαλερία τὰ ἤκουσε και ἡμιλιπόθυμος ἐγονάτισεν εἰς τὸ στασίδι της. 'Ὅταν συνῆλθεν, ἡ λειτουργία εἶχε τελειώσει, ὁ κόσμος εἶχε φύγει. 'Ο μόνος δὲ ἀνθρωπος, τὸν ὁποῖον συνήνητησεν, ἦτο ὁ 'Ιωάννης Βερριᾶ.

Τὸ βλέμμα του ἦτο γλυκύτατον και ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐπρόδιδε συμπάθειαν και θλίψιν. 'Ἦσαν δὲ τόσοσ κατάφανη τὰ αἰσθητάματα ταῦτα, ὥστε ἡ Βαλερία συνεκινήθη ἐξ αὐτῶν.

Μετοξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὑπάρξεων, ἐν μέσῳ τόσοσ ἐχθρικοῦ περιβάλλοντος, μία στενὴ και εἰλικρινῆς κοινότης σκέψεων ἐγκατέστη.

'Η Βαλερία ἐφαίνετο, ὅτι ἔλεγε:

— Με κατηγοροῦν, δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτόν μου. Οἱ περὶ ἐμὲ εἶναι ἀμίλητοι.

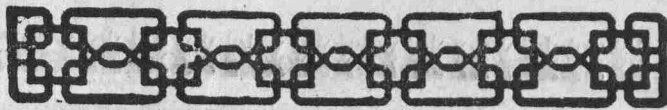
Και ἐκείνος, ἡρεμος, ἀπήντα:

— Σᾶς κατηγοροῦν, και ἔχουν δίκαιον, ἀφοῦ τὸ πᾶν εἶναι καθ' ὑμῶν. Γνωρίζω τί λέγεται γιὰ σᾶς, και τὸ ἤκουσα ἐπαναλαμβανόμενον ἀπὸ δύο ἡμερῶν. 'Εγὼ δὲν πιστεύω τίποτε... Δὲν θὰ πιστεύσω ποτέ, ἐφ' ὅσον τὰ μάτια αὐτά, τὰ τόσοσ εἰλικρινῆ, δὲν βλέπω νὰ βρέχωνται ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ αἴσχους και τῆς μετανοίας, ἐφ' ὅσον τὰ χεῖλη ταῦτα, τὰ καθαρὰ και ἀγνά, δὲν ὁμολογοῦν τὸ σφάλμα. 'Οχι, οὐδὲν θὰ πιστεύσω.

'Η Βαλερία τὸν ἠύχαρίσκει. 'Ἦσθάνετο, ὅτι εἰλκύετο πρὸς αὐτόν· ἤθελε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν της, νὰ τοῦ εἰπῆ, ὅτι εἶχε δίκαιον, ὅτι δὲν ἠπατάτο, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύῃ.

Καίτοι οὕτη δὲν τῷ ἀπηύθυνε τὸν λόγον ἀπὸ πολλοῦ, ἡ σκέψις της ὅμως κατείχετο ἀπὸ τὴν ἀνάμνησίν του. Τὸν συνήντα πάντοτε, ὡς ἄλλοτε, σιωπηλὸν εἰς τὸν δρόμον της με τὸ γλυκὺ του βλέμμα και τὴν συνεσταλμένην του στάσιν, ὅταν τὴν ἐπλησίαζεν. 'Η νεάνις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ὀλίγον μακρὰν τοῦ Σαντεπλαίρ, χωρὶς, ὡς ἐκ τύχης, νὰ τὸν συναντήσῃ. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, διὰ ν' ἀντιληφθῆ τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματός του και τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας του. Εἰς διαφόρους φάσεις τῆς ζωῆς της ὁ 'Ιωάννης ἀπέδειξε τὰ προσόντα ταῦτα τῆς ψυχῆς του. Τὸν εἶδε περίλυπον και σκυθρωπὸν, ὅταν ὁ Λεσπερᾶ μετέβη, διὰ νὰ συμβουλευθῆ τὸν πατέρα τοῦ νέου, τὸν εἶδεν εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, ὅταν αὐτὴ ἦτο διατεθειμένη νὰ θυσιάσῃ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων ἐκ τῆς περιουσίας της χάριν τῆς Ζερμαίν, οὐδέποτε δὲ θὰ λησμονήσῃ τὴν συμβουλήν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἔδωκε:

— Δεσποινίς, ὀφείλει τις πάντοτε νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν καρδίαν του.



ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

Εύθυς μετά τας πρώτας σιγμάς τής γεννήσεως του, ο άνθρωπος δέχεται την επίσκεψιν λεγεῶνος...

Το πράγμα τούτο, ως ἦτο φυσικόν, λίαν ἐνωρίς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν καὶ κατήντησεν ὑποκείμενον...

Τὰ σίφη τῶν μικροβίων ἐδρεύουσιν ἀδιακρίτως πανταχοῦ τοῦ σώματος: εἰς τὴν κοιλότητα τῆς ρινοῦ...

Σ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Θάνατοι. — Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν Μακρούκιοι τῇ παρελθ. ἐβδομάδι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του...

— Ὁ ἀγαπητὸς διευθυντὴς τῆς Ἐθν. Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου κ. Ν. Καλαμαρτζῆ...

Τελειόφοιτοὶ τοῦ Ἐθν. Ἰωαννεῖου Παρθενωγαγωγείου κατὰ τὸ ἔτος τούτου εἶναι αἱ δεσποινίδες: Ἀνδρομάχη Ἀράπογλου, Αἰκατ. Γεωργιάδου...

Οἱ ἀπόφοιτοὶ τῆς Ἐθν. Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου κατὰ τὸ ἔτος τούτου ἀνέρχονται εἰς 37, εἶναι δὲ οἱ ἑξῆς: Μ. Ἀθανασιάδης, Α. Ἀναγνωσταίδης...

Ἀναχωρήσεις. — Τὴν Δευτέραν ἀνεχώρησε δι' Ἀθήνας ἡ κ. Αἰκατερίνη Γ. Πεσμετζῆ...

Κινηματογράφου. — Κοσμογράφος (Ἴπποδρόμιον). Ταινία ἐπτάκτου ἐνδιαφέροντος, πάντοτε νέα...

Σαντράλ (Σιτὲ Συρί). Ἡ φήμη του, ὡς λαϊκωτάτου καὶ μοναδικοῦ εἰς ποικιλίαν προγράμματος...

Τὸ Σινεμά-Ἰστανβούλ διακρίνεται διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ταινιῶν του...

Εἰς τὸν κινηματογράφον Ἀμερικανὴν ὠραία καὶ ἐπικαιροὶ ταινία. Πρόγραμμα ποικίλον, μουσικῇ καλῶς συγκεκοτημένη...

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

Ἡ γειτόνισά μου, γεροντοκόρη, ποῦ παίξει ἐπάνω εἰς τὰ κοκκαλιασμένα της δάκτυλα...

Ἀυτὴ ἡ σκυλλίτσα δὲν ἔχει οὔτε τοὺς ρεμβῶδεις ὀφθαλμούς, οὔτε τὰς χλωμάς παρεϊάς τῆς κυρίας τῆς...

Οἱ δύο σκύλλοι λοιπὸν ἠγαπήθησαν. Στεναγμοὶ ἤρχισαν νὰ ἐκφύγουν ἀπὸ τὰ ἐντόσθια τοῦ ἐνοουμένου μου...

Ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὴν δύναμιν τοῦ Διός, διὰ νὰ μεταβάλλω τὸν Μοῦρτζό μου εἰς χρυσὴν βροχὴν...

Ἐνα βράδυ, ποῦ εἶδα τὴν γειτόνισά μου νὰ βγαίνει μετὰ τὴν σκύλλα της, ἀπὸ πίσω πῆρα κ' ἐγὼ...

Ἡ κυρία ἔκαμε ἓνα γυράκι, ξαπλώθηκε σ' ἓνα κάθισμα καὶ διέταξε μιὰ μίτρα. Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος.

Ἐκείνη ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, ἡ μουσικὴ, ποῦ σιγανόπαζε ἓνα παθητικὸ σκοπὸ, τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι...

Τὰ ἐκφραστικὰ αὐτὰ λόγια ἀπηυθύνοντο μᾶλλον εἰς ἐμένα, ποῦ κῦτταξα ἀμέριμνος δυὸ μύγες νὰ φιλοῦνται εἰς τὸ ἄπειρον.

Περὶ τὸν ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι μετὰ τὴν πρώτην αὐτῆν γνωριμίαν αἱ σχέσεις τῶν δύο σκύλλων ὀλοτελῶς ἐψυχράνθησαν.

Ἡ ἀπατηθεῖσα μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔδειξε συμπτώματα ἀφθόνου συγκομιδῆς καὶ μετ' ὀλιγωτέρους μῆνας ἔφερεν εἰς τὸ φῶς ἕξη καλοκαμωμένα παιδάκια...

Τὸ θέμα μας ὁμοῦ δὲν εἶναι αὐτό. Ἔως εἰδῶ οἱ δύο ἔραστοι ἠκολούθησαν τὸν γνωστὸν νόμον, κατὰ τὸν ὁποῖον...

Δυστυχῶς δὲν παρατηρεῖται τὸ ἴδιον καὶ εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀνθρωπίνων ἐρώτων, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρουσιάζουν φαντάσματα μεσημερισμένα εἰς ἀδελφούς...

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ



Εύχαριστημένη.

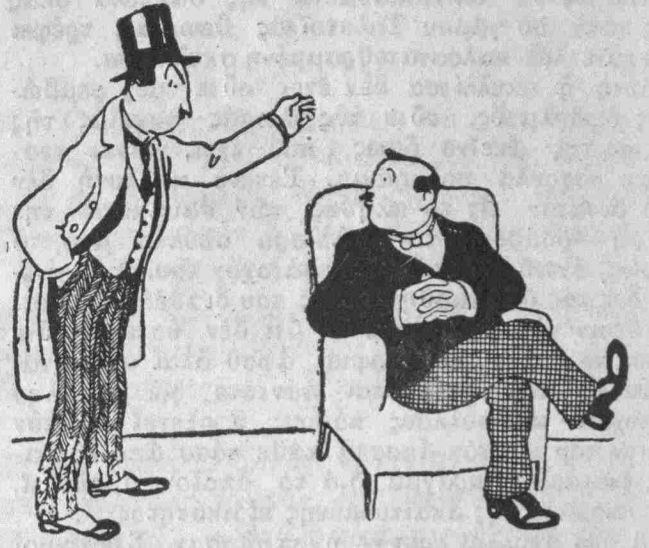


— Μήπως σάς ένοχλώ, κυρία ;
— "Όπως διόλου" έρχονται στιγμαί, που τόσοσ
πλήττω στη μονοξιά, ώστε μ' εύχαριστεί και ο
πρώτος τυχόν ήλιθιος.



Καθυστερήσαντα ειδύλλια.

Είς του δικηγόρου.



— "Η γυναικά σας σάς κατηγορεί, ότι την είπατε
μέγαιραν.
— Δέν τó στρούμαι, διότι είναι τοιαύτη.
— Σάς πιστεύω, αλλά μάθετε, ότι όλαι αι αλή-
θειαι δέν πρέπει να λέγωνται.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

έν Γαλατῃ, Σαρόγλου χάν, άριθμ. 6,
όπισθεν τῆς Κρεδί Λυωναί.

**Διεκπεραίωσις πάσης ύποθέσεως
εις όλα τὰ δικαστήρια.**

ΕΥΘΥΜΑ

Κοπλιμέντο.

— "Επιτρέψατέ μοι να σας εύχαριστήσω, κύριε
ήθεποιέ, διά την εύχαριστη βροδειά, που μου
έκάμπετε να περόσω χθές στο θέατρο.
— Ναί, μα χθές δέν είχα λόβει μέρος εις την
παράστασιν . . .
— "Ισια-ισια . . . , γι' αυτό.

Συνδυασμός.

"Εκείνη.— Τό καπέλλο αυτό, που άγόρασα τε-
λευταίως, δέν πηγαίνει διόλου με τὰ μαλλιά μου
πρέπει να άγοράσω άλλο.

"Εκείνος.— Δέν θα ήτο προτιμώτερον ν' άγορά-
σης άλλα μαλλιά, που να πάνε με τó καινούριο
σου καπέλλο ;

Είς τó σχολείον.

— Τί καλείτοι πιστωτής ;
— "Ο άνθρωπος εκείνος, εις τόν όποιον πρέπει,
να λέμε όταν έρχεται : "Ομπομπάς δέν είναι έδω.

Εξετάσεις.

— Τί καλείται επικίνδυνος ζώνη ;
— "Ο δρόμος, εις τόν όποιον κάθεται κάποιος,
να μάς δάνεισε παράδες.

Εμπιστοσύνη.

"Ο άρρωστος.— Φοβίϋμαι, γιατρέ, όταν σκέπω-
μαι, ότι είναι δυνατόν να πεθάνω . . .
"Ο ιατρός.— Μή φοβείσθε διόλου, έχετε εμπιστο-
σύνην σ' έμέ και θα σας βοηθήσω.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

έν Γαλατῃ, έναντι άκριβῶς του σιαθμού του Τούνελ

Κατάστημα εμπιστοσύνης.

"Εφθασαν :

Lotion de Beauté N. 12.

Καθιστῃ τó δέρμα λευκόν και λειόν,
δυναμόνει τούς ιστούς του προσώπου,
καθαρίζει τούς πόρους του. "Απαράμιλ-
λον διά την καθημερινήν χρήσιν. Τó φια-
λίδιον 25 και 45 γρόσια.

Crème au Suc de Laitue.

Κρατεί θαυμάσια την πούδραν, καθιστῃ
τó δέρμα λευκόν και λειόν. "Ο σολήν
τιμῆται 15 και 25 γρ.

CRÈME APHRODITE No 35 B.

Λευκαίνει τó δέρμα, απαλύνει τó πρόσω-
πον και τó άπαλλάσσει από τās κηλί-
δες και τῆς μοκκινάδες. Τó κυτίον 22 γρ.
και 12 γρ. τó 1/2 κυτ.

Fleurs de Neige N. 88.

Λευκαίνει τó δέρμα. Ειδικόν διά τὰ ντε-
κολτέ, τούς ώμους και τούς βραχίονας.
"Η φιάλη 30, 40 και 60 γρόσια.

Beaume Dermas N. 38.

Εξαλείφει τογύιατα τās κηλίδας, κερκι-
νάδας και κάθε έρεθισμόν του δέρματος.
Τó κυτίον 60 γρόσια.

Crèmes N. 5, 7, 10, 14 και 18.

Μοναδικαί εις τó να κρατῶσι την πού-
δραν και να διατηρῶσι την καθαρότητα
και δροσερότητα του δέρματος. Συνα-
στῶνται διά τās λεπτιδς έπιδερμίδας.
Τó δοχεῖον 10, 12, 20 και 25 γρόσια.

Πωλούνται επίσης όλα τὰ είδη των
προϊόντων τῆς "Υγιεινῆς και τῆς Καλλονῆς.
"Ηλεκτρική χειρομάλαξις γρόσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη όδός, άρ. 77.

Διά τās κυρίας.

"Αν θέλετε κοπέλλα κομψά, τῆς μόδας, καλλι-
τεχνικά και οικονομικά, παραγγείλατέ τα εις τó
ειδικόν κατάστημα Σ. ΔΟΝΤΗ (Μπέγιογλου, πα-
σόξ Τούνελ, άριθμ. 5).

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατῃ, Γενί Γιόλ, άριθμ. 11,
Φαρμακείον Νικιστύθη.

Διά τόν ΣΤΟΜΑΧΟΝ

και τὰ **ΕΝΤΕΡΑ** σας

άποταθήτε εις τόν ειδικόν στομαχολόγον

ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

όδός Θεάτρου, άριθμ. 5.

Δέχεται 2-4 μ. μ.

"Αριθμ. Τηλεφώνου : 2275 Ρέρα.

Πρόρρησις.

Είς τῆς μάντιδος.
— Θα γίνης πολύ σπουδαίος· θα έλθῃ ήμέρα,
που όλoi θα σε χαιρετήσουν όταν περνῆς.
— Καί τότε θα γίνῃ αυτό ;
— Στην κηδεία σου.

Κατά φαντασίαν.

— Διατί φορεῖτε, κυρία, πάντοτε μαύρα ρούχα ;
— Φαντάζομαι, ότι είμαι χήρα· και αυτό μ' εύ-
χαριστεί.

Προτίμησις.

"Η μητέρα παίζει πιάνο. "Επαιξε διά τόν
άνδρα της, διά την μητέρα της. "Επειτα στρέφεται
στο παιδί της :

— Τοτό, τί κομμάτι θέλεις σύ ;
Και ο Τοτός μετά σκέψιν :
— "Ενα κομμάτι . . . σοκολάτα.

Είς την μωδίστα.

— Αυτή ή φορεσιά είναι πολύ εύμορφη, μα δέν
ξεύρω αν θα θέλῃ ο άνδρας μου να την φορέσω.
— Καί μήπως σεῖς θα την φορηῆτε για 'κεινον ;

"Οχι πλέον.

— "Ο Τοτός και ή Κική είναι ακόμη έρωτευ-
μένοι ;
— "Οχι, προό λίγου παιδρεύθησαν.

Μίμησις.

— Πῶς; πιστεύεις, ότι τó σκυλλάκι, που βρήκες,
άνήκει σε κυρία ;
— Γιατί στέκει σε κάθε βιτρίνα και βλέπει.

Η μόνη

δμογενῆς κυρία **όδοντοιατρός ένταυθα**

ΜΑΡΙΑ Κ. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλη όδός, 204, "Αζαριάν χάν, 2,
έναντι του Λυκείου του Γαλατῃ Σερραγίου